

Deh! Ti desta, fanciulla, la luna
spande il raggio si caro sul mar . . .

Ali zaman. Ni več, ni več tako . . .

Vieni sul mar!
Vieni a vogar!

Zaman. Ni več, ni več tako . . .

Zvečer je pisala Veljku:

„Meni je, kakor bi se cvetna mladost poslavljala, dišave so se razpuhtele; lepo je tudi, kadar sadje zori, ali cvetje, moje cvetje umira . . . Drugi ljudje bodo vedeli, kaj je z nama, in ljubezen, ki ni tajna, ne more biti več tako sladka . . .“

Drugo jutro ji je bilo žal, da je že sinoči oddala pismo. Glasno se je smejala sama sebi, zvečer se je kakor razposajen otrok vozila v čolniču po morju in zadirala veslo tako močno v vodo pa ga tako krepko dvigala, da so kaplje brizgale daleč naokoli in jo vso poškopile. In glasno je pela, da se je razlegalo po morju:

U zoru, za zoru
cvala mi ružica na pendžeru.

Ta večer je imela menda edini trenotek samospoznanja.

„Eh, otrok sem, otrok trenutka!“ je dejala sama sebi . . . Drugi hip je že pozabila to modrost.

Taka sta bila Slavka in Veljko. In to dvoje čudnih otrok, katerih ni nihče poznal in umeval, je postalo zakonski par . . .

(Dalje prih.)

Pod tvojim oknom . . .

Pod tvojim oknom, Anica,
sem šel sinoč,
pozdravil me je tvoj klavir
radostno pojoč . . .

Pozdravili smehi tvoji so me
veseli tako,
kakor v tolažbo žalostnemu
bi jih poslalo nebo . . .

Smejaj, smejaj se, Anica! —
Kaj, če se jaz ne smejim! . . .
Živi, živi, Anica! —
Kaj če jaz ne živim! . . .

Roman Romanov.